

den her, det vil sige, at der i alt Fald er Enkelte derimod; jeg kan selvfølgelig herom kun kjende min egen Mening, og det er den, at jeg er en afgjort Modstander af Hundestatten. Angaaende selve Lovforslaget tror jeg, at det er nogenlunde brugbart, og det vil navnlig i tre Retninger give Indenrigsministeriet en Myndighed, som det muligvis trænger til. Den ene er, at Ministeren herefter kan, selv om, som der staar i Loven af 1857, Hundegalskaben ikke har antaget en foruroligende Karakter, paabyde, at Hundene skulle bindes eller holdes indespærrede. Denne Myndighed har Indenrigsministeriet for Tiden ikke, idet kun Amtmændene have den, naar Galskaben har antaget en foruroligende Karakter. Lovforslaget afhjælper dernæst en Ulempe, nemlig Banfælgighederne med Hensyn til Amtsgrænserne, idet der efter den nu bestaaende Lov kun kan gives Bestemmelser for det enkelte Amt, og endelig tror jeg, at det er et Gode, at der kan træffes Forholdsregler overfor Udlandet, idet Indenrigsministeriet bliver bemyndiget til, naar der indtræder Hundegalskab i Udlandet, at udstede Paabud til de tilgrændsende Jurisdiktioner. I disse tre Retninger tror jeg, at Lovforslaget afhjælper flere Mangler, og jeg skal ikke have Noget imod, at det bliver fremmet. Smidlertid skal jeg tilføje, at jeg ganske sikkert tror, at der i Hundegalskabsagen har været meget stor Overdrivelse. Jeg tror, at det har været omtrent det Samme som med Erikkerne for nogle Aar tilbage. Nu le vi alle af Erikkerne og tro ikke længere paa dem, men den Gang troede vi, at der saa at sige maatte være Erikker i alt Plæss; det er vistnok rimeligt, at man med Hensyn til Hundegalskaben vil komme til det samme Resultat. For kort Tid siden kunde man næsten hver Dag læse i Aviserne, at nu havde den og den Dyrlæge obduceret en Hund og fundet tydelige Tegns paa, at den havde lidt af Hundegalskab, idet han havde fundet Græsstraa og Stumper af Halm og Andet i dens Indvolde. Skal det være et ubedrageligt Kjendemerke paa Sygdommen, tror jeg, at man vil kunne finde, at alle Hunde ere gale, thi det er jo bekendt nok, at ved Veirskifte øde Hundene Græs og Straa. — Angaaende den Bemyndigelse, Indenrigsministeriet søger i § 2, da troede jeg egentlig, at den var usforden. Jeg ved i alt Fald ikke bedre end, at Ministeriet allerede efter den bestaaende Lovgivning i udstrakt Grad har benyttet sig af Myndigheden til at forbyde Overførsel af Hunde fra den ene Landsdel til den anden. Jeg skal derfor anbefale Lovforslaget, men jeg kan ikke ønske, at man gaar videre, og jeg vil for mit Bekommande aldeles bestemt udtale mig imod enhverformhelt Hundeskat paa Landet.

Spørg: Hvad Loven i sin Almindelighed angaar, skal jeg ganske slutte mig til de ædruelige

og forstandige Betragtninger, vi nu hørte af den ærede sidste Taler. Jeg skal heller ikke udtale mig angaaende Hovedprincippet i Loven, det er kun et enkelt Punkt, jeg skal berøre lidt nærmere. — Ifølge Lovforslagets § 1 skal i det i Paragrafen nævnte Tilfælde alle Hunde enten holdes indespærrede eller lænkedede; jeg tror, at det er en temmelig rigorøs Foranstaltning. Jeg skal ikke mistænke Betydningen og Nytten af de strenge Foranstaltninger, der bleve truffene under Hundekrigen i Sommer, jeg tror, at de i alt Fald have medvirket til, at det vistnok overflødige Hundehold, der fandtes, er blevet betydeligt indskrænket, hvilket i mange Retninger, blandt Andet i økonomisk Henseende, har sin store Betydning; men jeg tror, at efterat dette meget strenge Forbud nu har virket, skal man ikke gaa for vidt i fremtidige Forbud, som maatte blive udstedte i Henshold til denne Lov, i alt Fald ikke videre, end Nødvendigheden bestemmer byder. Det forekommer mig, at der findes et tredje Alternativ, nemlig, at man kan tillade Folk at gaa ud med deres Hunde i Lænke eller Snor, naar Hundene ere forsynede med tilstrækkelig stærke Mundkurve. Dette har navnlig for Kjøbenhavn og de større Provindsbyer, hvor man ikke kan have sin Hund lænket i Gaarden, sin meget store Betydning. Det er ikke saa meget Hundenes som Menneskenes Sag, jeg her taler. Jeg tror nemlig, at den daglige Indespærring af Hunde forvolder Sygdom baade hos Hundene og Menneskene, idet der nemlig opstaar forpestet Luft i de mindre Leiligheder, hvor Hundehold ofte finder Sted. Jeg ved ikke, om den høitæredede Minister har indhentet Sundhedskollegiets Betænkning angaaende dette Punkt, der kunde i alt Fald have været Anledning dertil; men jeg er sikker paa, at hvis det ærede Kollegium fik Leilighed til at ytre sig derom, vilde det vistnok tiltræde den Anskuelse, at dette strenge Paalæg om, at man skal indespærre Hundene og slet ikke tør lade dem gaa ud, kan medføre skadelige Følger for Menneskenes Sundhed. Jeg tror ogsaa, at det er tilstrækkeligt betryggende, naar man har Mundkurv paa Hundene og holder den i en Snor, det er endog en større Betyggelse, naar en Hund skal flyttes fra et Sted til andet. Efter det tidligere Paabud, som Loven her er affattet, maatte Flytningen af Hunde altid ske i lukkede Vogne; men hvor let kan en Hund ikke faae Leilighed til at smutte bort, hvorimod det næsten ikke vil være muligt, naar en Mand fører den med sig. Der kan heller ikke være nogen stor Fare for, at en smittet Hund paa den Maade skulde kunne komme til at bide en anden Hund eller et Menneske, thi dels er den jo forsynet med Mundkurv, og dels indeholder Loven af 1857 tilstrækkelige Bestemmelser om, hvorledes en saadan mistænkelig Hund skal behandles. Jeg skal derfor tillade mig til Lovens anden Behandling at stille et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at det skal være tilladt